

הקומי הגדול של פרננדו. דון קאמילו, הכומר בעל האג' רופים המשוחר תדיר עם אלהים. (קולו של ז'אן דבוקור) גם בעניני ספורט, הוא אחד מתפקידיו המוצלחים ביותר. כל אימת שהוא על הבד, הסרט שופע עליצות וחדות חיים אמי- תית, מצרכים שאינם מצויים בשפע בקולנוע של שנת 1953.

הוליבוד

כהן שפסף את ידיו

(ראה שער)

לפני קצת למעלה משנה, ישב עתונאי באולם לשכת המו- דייעין הממשלתית, רחוב הירקון, תל-אביב, כאשר התפרץ לשם צלם עתונות ידוע וקרא בהתלהבות:

„ברך אותי! אני יוחנן המטביל!“

קריאה כזאת היתה עלולה לעורר, בכל עת אחרת, חששות רציניים ביחס לשיווי-משקלו הנפשי של אומרה. אבל העי- תונאי, שידע שיש הגיון מסוים (ואפשרות רצינית של אמת) בדבריו הצלם, לא נבהל, פירסם את מה ששמע בגליון הבא של עתונו.

כעבור ימים מספר נתקל העתונאי בשחקן צעיר. השיחה הבאה התנהלה בין השניים:

השחקן: מדוע זה פירסמת כי פלוני הוא יוחנן המטביל?

העתונאי: הוא אמר לי זאת בעצמו!

השחקן: תהיחיה! הוא איננו יוחנן המטביל. יוחנן המט- ביל — זה אני.

הצדק היה עם השחקן הצעיר אך הצלם לא שיקר. הוא רק טעה. שניהם קיבלו תפקידים דומים בסרט שלומית, שח' לקים ממנו עמדו להיות מצולמים בארץ. אלא שבעוד שהשחקן קיבל את תפקיד יוחנן, היה הצלם אחד משני נושאי כליו של הנוצרי הקדמון.

כמאי „שלומית“ וזיליאם דיטרלה בעכו „אני יוחנן המטביל!“

סרטים

מלחמה בצחוק

„דון קאמילו“ הוא קומדיה אודות כומר כפ' רי איטלקי (משוחק בי ידי השחקן הצרפתי פר- ננדו) וראש עיר קומר ניסטי (ג'ינו צ'רבי) המת- קוטטים ביניהם תמיד, אבל מעריכים, מכבדים ומחבבים זה את זה בלי- כם. פוליטיקה ודת מ- שמשות כאן בעירובניה נעימה.

יתכן כי למסתכל זר ייראה הדבר בלתי מת- קבל על הדעת, מוויף ומחקתק. אולם, אפשר י- אפשר לשער כי זהו — אם לא בדיוק, הרי לפ- חות בערך — המצב כי- מות שהיה יכול להיות באיטליה, שבה האידיא- ליוזם הגבוה (קאתולי ר- מארקסיסטי) וחיי הבשר רים (סוערים ולא-כילכר- מתמוגים ב- הארמוניה גאה.

כך או כך, הרקע מ- שמש יפה את כשרונו

פרט להם קיבלו חובבים ושחקנים מקצועיים מקומיים תפקידים נכבדים אחרים בסרט: הנציב הרומאי בגליל, שלו- מית בת הרודיה, ואחרים.

אולם כאשר יצא הסרט לאור, לפני זמן קצר, לא הו- פיעו בכתובותיו שמות הכוכבים הישראליים. הם שימשו רק כפילים לשחקנים ההוליבוריים, הופיעו בתמונות המונית ובצילומי רקע.

חשבון מוטעה

צילומי רקע אלה שימשו, בהוליבוד, תפאורה נעה שלפניה שחקן השחקנים הראשיים. את תמו- נות ההמון שילבו בתמונות „בינוניות“ ו„קרובות“ בהן הו- פיעו השחקנים האמריקאים והאנגלים של הסרט: ריטה היי- חרת, צ'ארלס לוטון, סטוארט גריינגר, ג'ודית אנדרסון.

החישוב היה פשוט: אין זה כדאי להסריח שחקנים הו- ליבוריים יקרנים לישראל כדי להופיע בתמונות המונית בעוד שאפשר בנקל להעמיד במקומם מלאי-מקום לבושים כמותם. אך היה לחברת קולאמביה, שהפיקה את הסרט, גם חשבון אחר בהעסקת אנשים מקומיים

החשבון: כאשר יצאו יחידות הסרטה ההוליבודיות לצלם סרטים באירופה, נתקלו בקשיים מצד עובדי ההסרטה המ- קומיים שהתמרמרו על שהאמריקאים הביאו אתם סכנאים משלהם, נישלו את העובדים האירופים. מאידך, האמריקאים, הגאים מאד בטכניקה שלהם, סרבו למסור עבודות אחראיות לעובדי הסרטה זרים.

הפתרון שהושג היה פשוט: את הסרט סובבו, למעשה, עובדים אמריקאים, אולם כל הסכנאים המקומיים קיבלו מש- כירות מלאות, ביצעו עבודות צדדיות ובלתי אחראיות או אף עמדו מן הצד באפס מעשה.

האמריקאים סברו כי מוטב להקדים רפואה למכה, הודיעו, בבואם לארץ, כי יעסיקו עובדים מקומיים. זאת כדי לפצות את האיגודים המקצועיים של עובדי ההסרטה בישראל. המ- גוץ שבכל העסק היה, כי בישראל עובדי ההסרטה אינם מאוגדים כלל.

להציל, לא להמית. קולאמביה עשתה עסק טוב כי- החליטה להסריט את שלומית. הוכיחות על מחזהו הנודע של

„מוזח עכו“ באולפן בהוליבוד „אשוב בכל עת שארצה.“